

?Vida secreta

Sembla que si no les expliquem, si no les escrivim, les coses no passen

Foto: Marc Becher

Hi ha un plec, entre la vida pública i la vida privada, que conté la vida secreta. Tot allò que ens guardem per nosaltres perquè sabem que així que li toqués la llum, s'ensutzaria.

Fa uns anys, quan escrivia *Ancoratge* (<http://www.catorze.cat/noticia/8596/inventari>), un amic em va explicar la teoria de cordes, totes aquelles dimensions que encara hem de descobrir, però que existeixen. Vaig portar-ho al meu terreny per parlar, precisament, de les vides possibles que s'amaguen dins les nostres vides secretes. Ser amplada, llargada, profunditat, temps, però no només. Ser tot allò que es veu i es toca i se sap i ser, alhora, alguna cosa més que perllongui els llimbs.

Tenir secrets té alguna cosa de revolucionari en els temps de la sobreexposició i els fluxos d'informació, fins i tot quan aquests fluxos són domèstics. Sembla que si no les expliquem, si no les escrivim, les coses no passen. Però el subsòl on s'amaguen aquelles històries que només són nostres té el poder de fer que ens somriguem a nosaltres mateixos, per dins, en recordar-les. Els dos extrems d'aquest somriure de felicitat íntima, de complicitat, surten de mi i van a cap mi. De tant en tant, una mica més enllà, si el secret és compartit amb algú que també el guarda.

Els secrets -els bonics, naturalment- et regalen una d'aquestes dimensions addicionals de què parlen les cordes. No és poca cosa: una vida possible més enllà de les dues oficials. Un lloc per

on t'hi passeges sol, amb una certa brisa d'Arcàdia.

Potser l'únic lloc en què ets capaç de ser tu amb tota la rotunditat del món.